

Foto: Pia Burmøller

Uddrag fra

"117 stemmer, fremmed og nært, om drømme og visioner",

Forlaget Epigraf 2012.

Alice Maud Guldbrandsen
TALE ER GULD ...

'Hvorfor ikke prøve det med? For jeg har jo set verden falde sammen omkring mig én gang. Jeg overlevede, så det gør jeg nok igen...!'

Sådan sagde jeg til mig selv, da min personlige beretning i bogen, 'Tavshed blev min Sang - bombardementet af Den Franske Skole 1945' blev dramatiseret med det specielle ønske, at jeg skulle spille rollen som mig selv i teaterforestillingen, 'Tavsheden, der talte.' *Ikke mindst havde jeg også forsikret mig selv om, at skulle noget gå galt under opførelsen, så faldt verden da slet ikke sammen af den grund.* Med disse tanker i 'baglommen', sagde jeg ja til at kravle op på scenen for første og eneste gang i mit liv.

Som forfatter og billedkunstner har jeg ofte arbejdet sammen med andre kunstnere i forbindelse med festivaler, der hovedsageligt handlede om 'at være menneske.' Et par af festivalerne drejede sig om asyl- og indvandrerudfordringen og gav stemme til en række flersprogede kunstnere iblandt os. Teaterforestillingen indgik i festivalen, 'Stemmerne omkring os' - 2009. At opfylde ønsket var noget af en udfordring for den lidt generte person, jeg rent faktisk er. Men modet til at sige ja skyldtes nok, at jeg på det tidspunkt var kommet så langt i mine refleksioner og eftertanker på det, 'der var engang.' Ikke mindst, havde jeg fuld tillid til dramatikerens/ instruktørens professionelle og menneskelige egenskaber. Derfor lykkedes det mig at gennemføre rollen fejlfrit med en så dyb indvendig ro og tro på, at jeg både ville og kunne. Tilstanden føltes fremmed for mig, forestillingen blev kaldt en succes, og mit mod er siden vokset betydeligt. Men jeg tillægger alligevel resultatet i retning af noget guddommeligt. For kan man virkelig selv skabe så meget mod? Teateropførelsen foregik i Apostelkirken på Vesterbro, hvor sognepræsten også er indvandrerpræst. Det betød, at der var mange

nationaliteter – og ikke mindst skæbner - til stede i kirkerummet den aften. I tiden derefter modtog jeg overraskende stor tak fra mange af dem. Takken gik hovedsageligt på det mod, de syntes, jeg havde udvist ved at sætte ord på mine oplevelser. For det havde givet dem et skub og derved hjælp til bedre at turde åbne sig under behandlingerne bl.a. i Rehabiliterings- og Forskningscentret for Torturofre (RCT), hvor de skulle tale om deres titusinde gange værre oplevelser end mine. Oplevelser, der kan tage op til et halvt liv at turde nærme sig. Mange af dem blev mine venner. For uden at gøre andet end blot at være til stede og deltage i aktiviteterne - lave mad, male, få en udendørs smøg sammen, en kop kaffe og småsnakke imens – kom mange tættere på mig. Uopfordret fortalte de pludselig om sig selv og om de grufulde og hensynsløse forhold, de kom fra og havde lidt under. Fortællingerne strakte sig lige fra dem, der handlede om som baby at blive efterladt i en rendesten, til torturofres umenneskelige behandling bl.a. i kurdiske fangelejre. Samværet skærpede mine sanser yderligere for, at kulturelle skikke, sprog, hudfarve mv. - og ikke mindst drømme og visioner er af lige stor menneskelig værdi – uanset hvor vi kommer fra i verden. Det har været og er stadig en ubeskrivelig stor glæde at se dem få det bedre, udvikle sig personligt, få uddannelse, arbejde og etablere sig. Nogle af dem har desuden fundet kunstneriske sider frem i sig selv. Et højdepunkt i mødet med de mange nationaliteter var en fredag, hvor en kurdisk digter og billedkunstner ved sin fernisering havde bedt mig læse op fra hans nye digtsamling. Jeg læste på dansk og han på kurdisk. Ved den lejlighed fornemmede jeg stærkt, at vi var to poler, der i et funkende og uforglemmeligt øjeblik mødtes på midten af en bro i ord, kultur og sameksistens. Et øjeblik, der gav næring til flere håb og drømme...

Et ordsprog siger: '*Tale er sølv og tavshed guld*' - og jeg forstår godt værdien ved guldet, for tavshed har sine fordele. Især på rette tid og sted. Men *ikke* når det drejer sig om at få noget ud, der ikke hører hjemme i et menneskesind. Derfor synes jeg, at '*Tale er guld*' - når det handler om at være *menneske*.

Alice Maud Guldbrandsen (1939) forfatter og billedkunstner